

— Вурунъ! Тутунъ! Дейнъ бре! Басжнъ! и пр. бѣха гласовете, които придружиха първите изгърмявания! . . .

За сега, азъ не съмъ въ състояние да разкажа по-голъми подробности за сѣдбата на моите другари; ужасната картина така ненадейно ма порази, окончателно изгубихъ и умъ, и разумъ, и куражъ и сичко човѣческо! Нѣма да ви са похвала така също, че са заловихъ за пушката си, или че зехъ позиция да са браня. Не! азъ не направихъ нищо, не видѣхъ и не чухъ така също, що направиха тримата ми другари, които вѣрвахъ напредъ. Та и съ кого ли щехъ да са бора? Съ вѣтарътъ и шумата? Ни човѣкъ се виждаше, ни пушка ни дяволъ! Азъ ми са стори, че сичко това е сънъ. До преди десетина минути да слушашъ за 12-тѣ байрака, за отиванието на сичките *кучлаци* къмъ София, за топовните гърмежи на дѣда Ивана, и гласовете: „вурунъ“ и тутунъ — сичко това е повече отъ безбожно, сичко това накарва човѣка да са вкамени на мѣстото си!

Щомъ препукаха първите пушки и изреваха грубите гласове, гъст облакъ отъ барутенъ димъ напълни празното пространство надъ рѣката.

Вижда са работата, че азъ съмъ останалъ вцѣпененъ на мостътъ за нѣколко секунди. Помня само, че когато презъ облаците димъ са примерджа Бенковски, който трепереше, съ раснеряни ржѣцъ, а послѣ са искриви на една страна и рухна на земята по очите си, то азъ са стрѣснахъ но не ми идеше на умътъ що да правя. Бенковски държеше въ ржката си единъ отъ своите револвери. Повече азъ нищо не зная, за това оставете ма, да ви раскажа поне своятъ халъ.“ (стр. 160—192).

Баши-бозуцитѣ главата на Бенковски на върлина натъкнали; обезглавения му трупъ въ храсталака захвърлили, и съ пѣсни въ Тетевенъ се завърнали; върлината въ двора на конака забили; мало и голѣмо се извървѣло главата на Бенковски — войвода да гледа, а баю Вълю *Мечката* съ гордостъ всѣкому расказва съ каква майстория е подлъгалъ войводата, та го довелъ на „*дяволското мостче*“! . . .

За едно „аферимъ“ и за една шепа „кара грошове“ бай Вълю прѣдалъ герая на Априлското движение! Ехъ, бай Вълю, бай Вълю! Бжджцитѣ драматици на априлското въстание има да ти благодаратъ, за гдѣто олесни баши-бозуцитѣ да отсѣкатъ главата на Георги Бенковски, но пѣвцитѣ на прѣдмѣтното въстание има